

VANZEMALJCI, POTOVANJA KROZ VRIJEME I CRVOTOČINE

Al Bielek – intervju (1998)

voditeljica intervjua **Susanne Konicov**

SUSANNE KONICOV:

Čula sam da je Al Bielek govorio o “Philadelphia eksperimentu” u nekoliko izlaganja zadnje dvije godine. Materijal koji je prezentirao je strašan i zaprepašujuć. Prošlog rujna na “Los Angeles Whole Life Expo”, Al je pristao napraviti intervju za Connecting Link.

Prvo ćete čitati Alove bilješke o godinama koje prethode “Philadelphia eksperimentu.” Zatim, po prvi puta u nekom časopisu, Al iznosi informacije o drugim, manje poznatim eksperimentima koji traju sve do danas (HAARP projekt, op. prev). Eksperiment koji se odvijao, i vjerojatno se još odvija, u bazi Montauk, Long Island.

Alfred Bielek je rođen 4.8.1916. kao Edward A. Cameron II, sin od Alexander Duncan Camerona, Sr.

AL BIELEK:

Moj otac, Alexander Duncan Cameron, Sr., upisao se u američku mornaricu prije ulaska Amerike u 1. svjetski rat. Prvo je dobio mene, zatim moga brata A. Duncan Camerona, Jr. (svibanj 1917) s drugom ženom.

Duncan i ja, kao polubraća, odrastali smo sretno sa stricem Arnoldom u velikoj kući, mirno u West Islip, Long Island (otac je ostao u mornarici do 1930, kada odlazi u mirovinu). Kako nismo imali teškoća s novcem (zahvaljujući Arnoldovoj i Constablinoj sreći na burzi), Duncan Jr. i ja (nakon završene srednje škole) pohađali smo sveučilišta. Ja sam išao prvo na Princeton, zatim na Harvard, završio sam fiziku. Duncan je pohađao sveučilište u Edinburgu. Također je završio fiziku, u ljeto 1939.

U rujnu 1939, Duncan i ja upisali smo se u mornaričku komisiju, a zatim smo pohađali 90-dnevnu obuku za “Specijalnu agenciju” za mornaričko osoblje u Providenci, Rhode Island. Po završetku obuke, obojica smo dodijeljeni na Institut Naprednih Studija (Princeton, N.J.) i direktno na započeti “Projekt Nevidljivost.”

S uspješno položenim ispitom 1940. u Brooklyn Navy Yard, projekt je bio označen kao tajan i preimenovan u “Projekt Rainbow.” Uredi su premješteni u Philadelphia Navy Yard. Duncan i ja smo premješteni između Philadelphie i Princetona.

U siječnju 1941, poslani smo na more u sklopu dužnosti na USS Pennsylvania. Oputovali smo na Pacifik u listopadu 1941, kada je Pennsylvania došla na dokovanje u Pearl Harbor. Nakon odlaska u San Francisco i ostanka ondje u prosincu 1941, vraćamo se u institut u siječnju 1942. Radimo na projektu cijelu 1942. Nikola Tesla se povukao s projekta u ožujku 1942. i Dr. John Von Neumann ga je zamijenio. Duncan i ja ostali smo na projektu kroz dva testa 1943. s “USS Eldridge.” Drugi test, 12. kolovoza 1943, bio je totalna katastrofa, s mnogo žrtava, a Duncan je trajno nestao.

Ostao sam u mornarici i oženio sam se kasne 1943. Sin Jess, rodio se u veljači 1944. U srpnju 1944, obitelj i ja smo premješteni u Los Alamos, New Mexico, gdje sam ostao do 2. srpnja 1947. Tada sam premješten i nasilno odvojen od svoje obitelji koju nisam više nikada vidio.

S optužbom za špijunažu, očkivao sam vojni sud. Umjesto toga premješten sam u Washington DC, gdje su optužbe odbačene, a ja sam premješten u Montauk, Long Island, vojnu bazu (Fort Hero). S te točke premješten sam u vremensku liniju u 1983, natrag u projekt Phoenix. Tamo sam podvrgnut ispiranju mozga i sva memorija mi je izbrisana. Uz to, vraćen sam (smanjen sa starošću i veličinom 30-godišnjaka u tijelo jednogodišnjaka) i zatim, kao jednogodišnjak, vraćen u 1927. i ubačen u novu obitelj kao zamjena za poginulog sina. Ta nova obitelj - Bielekovi – postali su moji jedini znani roditelji za više od pola stoljeća! S napretkom 2. svjetskog rata, povučen sam u mornaricu 1945. (druga tura) kao mornar do 1946. Po završetku službe, okušao sam sreću u biznisu (koji je propao) i upisao sam koledž (1949-1950) u Newarku, New Jersey, i kasnije na UCLA. Nastavljam karijeru kao elektronički inženjer (1958-1988), i idem u mirovinu 1988.

U svibnju 1986. mi se vraćaju sjećanja na projekt Phoenix i Philadelphia eksperiment (projekt Rainbow), a u siječnju 1988. uključen sam u opsežna predavanja i pisanje o Philadelphia eksperimentu i vezanim stvarima, o projektu Phoenix, kao i nevjerojatnim posljedicama u vremenskoj petlji.

SUSANNE KONICOV:

Pričaj mi o projektu Phoenix.

AL BIELEK:

Bio sam u zadnjoj fazi projekta Phoenix suočen s raznim aspektima projekta. Uključio sam se u projekt 1953. kao Al Bielek. Bio sam ono što knjiga *The Montauk Project* označava, kompjutersko sučelje između fizičkog sjedala upotrebljenog kao pojačalo za vremenski tunel u zadnjoj fazi opracije. Ranije faze bile su vrlo teške – nisu ispravno radile i bilo je puno problema. Uključio sam se kao Al Bielek. Preston Nichols je uključen kao Preston Nichols, i Duncan Cameron je uključen kao Duncan Cameron, u njegovom drugom tijelu, bez ikakvih sjećanja o sudjelovanju u Philadelphia eksperimentu.

Projekt je proizveo vremenske tunele. Ljudima je omogućeno da putuju kroz vrijeme i prostor i oni su to činili. U Montauku su se odvijali i drugi projekti. Mi još ne znamo za sve njih.

Tehnologiju za tunele nam je dala kooperativna vanzemaljska grupa, prvenstveno **Orionska grupa**, koja uključuje **reptile**, podgrupu zvanu Leverons. Tehnička grupa koja je omogućila podršku, bila je grupa sa Sirius A – materijalistički, znanstveni ljudi. Možda ne zlonamjerni, ali zavedeni, jer imaju vrlo dugoročne ugovore s Orioncima da im omoguće potrebno znanje i podršku. I oni rade s našom vladom u tajnosti na razvoju tehnika umne kontrole i na razvoju visoko automatiziranog, tehničkog društva koje će biti mnogo lakše kontrolirati nego što je slučaj s ovim danas. A tome se približavamo, i to vrlo brzo.

Također, tamo je bilo mnogo Sivih vanzemaljaca. Bilo je i drugih grupa koje nisu sudjelovale u projektu, ali su bili tamo kao promatrači, poput grupe s Antaresa, vrlo dobri, vrlo sretni, vrlo vedri ljudi. U stvari, ne bih baš mogao reći za njih da su ljudi. Čak niti anatomski. Zašto su bili tamo, ne znam. Nisu radili ništa. Bili su promatrači.

Ali vanzemaljci su omogućili proučavanje, opremu. Sakupili smo to s kompjuterskih podataka na IBM 360. Tada to još nije radilo i neke su promjene napravljene. Duboko sam se uključio u posao s vremenskim tunelom. Bila je to vanzemaljska tehnologija. Mi nismo imali teoriju. Imali smo kapacitete, tehnološke studije za izradu opreme, i izradili smo to prema njihovim specifikacijama.

ITT je sve ugovorio. To je bilo na "Black Card" nivou provjere, što je najviši nivo tajnosti koji postoji. Većina ljudi ne zna da to postoji. To u osnovi znači; za tako duboki "Black Hole" projekt se svi dokumenti, sve u vezi s tim, drži zakopano u crnom podrumu. Nitko nema pristup tome bez prikladne dozvole. To uključuje i odjel nabave koji kupuje opremu za takve projekte. Dokumenti o nabavi, prodaji, bilo čemu, su zakopani u crnom podrumu i nitko ih ne može naći. Zato se to zove "Black Hole" projekt. Takvih projekata ima jako puno. To je jedan od njih.

Tunel je postao potpuno operativan oko 1977. nakon mnogih izmjena. Otprilike 1979. imali su sve rezultate koje su željeli. 12. kolovoza 1983, noću, projekt je namjerno uništen. Sabotaža iznutra. To je opisano u knjizi. Ali ono što su uradili prije toga bilo je nevjerovatno.

Jedna od upotreba Phoenix projekta, odnosno vremenskih tunela, bila je da omogući rezervni transport do kolonija na Marsu. Kolonije na Marsu su tamo od ranih 70-ih. Na mjesec smo otišli javno 1969. U stvari Nijemci su bili tamo 1947. A mi smo bili tamo 1962. zajedno s Rusima. Ekspedicija je bila tamo 22. svibnja 1962. Film, *Alternative 3* (<http://video.google.com/videoplay?docid=-7185519553937114642>), od Anglia Television, 1. travnja 1977, koji je dostupan u "podzemlju", otkriva to u potpunosti. To je stvarni prijenos. TV snimke u boji s Marsa, kako taj Explorer leti i slijeće. Mi imamo kolinije tamo na Marsu od kasnih 60-ih ili ranih 70-ih.

Našli su tamo mnogo artefakata. Tamo je više od jednog uništenog grada. I naravno, tamo je slavno lice, piramide i cijeli taj kompleks o kojem je Dr. Richard Hoagland javno govorio. Postoje 2 videa o tome, plus njegova knjiga.

Ono što su našli na površini upućuje na to da tamo postoji još mnogo toga za pronaći što je zakopano. A oni nisu to ponesli sa sobom, nisu imali mogućnosti ponesti sa sobom tešku mehanizaciju na Mars u to vrijeme. Nisu imali bagere, traktore i takve stvari. To je bilo preteško za ponesti.

Poslan je zahtjev radiom na Zemlju, "Vjerujemo da tu postoje podzemne instalacije. Vidjeli smo zapečaćene otvore. Možete li nam vi momci dolje reći što da radimo?" Informacija je poslana u Montauk, Phoenix projekt. Oni su odgovorili, "Dajte nam koordinate tih lokacija na površini Marsa." I učinili su to i rekli su, "Dobro, istražite to." I istražili su. Jer su mogli pomoću tunela ići na bilo koje mjesto na Marsu. Otišli su upravo na te koordinate.

Prvo nisu slali nikoga. Pokrenuli su tunel u nešto za što su mislili da je podzemno područje, radije nego da riskiraju zabit nekoga u stijenu. Poslali su kameru, remote-view kameru. Otkrili smo tamo pećinu koja je bila sigurna. Zatim je Montauk poslao ljude. U posadi smo bili Duncan i ja. Prva grupa koja je poslana je bila trebala je istražiti podzemlje Marsa. Nisam spomenuo u knjizi tko je išao, ali eto, mi smo išli. Bilo je vjerojatno i drugih. Išli smo nekoliko puta. Našli smo sve vrste artefakata. Našli smo još uvijek ispravan podzemni sustav osvjetljenja, sustav napajanja. Našli smo to, uključili smo to, i još uvijek je radilo. Nije bilo traga životu. Mnogo artefakata, dokumenata, zapisa, religijskih predmeta, kipova, sve složeno kao u skladištu, velikom skladištu.

SUSANNE KONICOV:

Je li pisani materijal na engleskom?

AL BIELEK:

Ne. To je bilo na drugom jeziku. Nije na engleskom. Duncan je mogao nešto prevesti. Vidio sam to, ali nisam razumio jezik. Donešeno je mnogo stvari i snimaka. Duncan i ja smo tada odlučili poduzeti vlastito tajno putovanje (Po završetku putovanja, sve se snimi. Sve koordinate i informacije, koje su potrebne za upravljanje sustavom, snime se na kazete. Možeš uzeti tu kazetu, staviti ju u kompjuter, bez psihičke pripreme i sjedala i brojeva, možeš otvoriti tunel na istoj lokaciji, jer kompjuter sadrži sve astrološke podatke – sva Zemljina kretanja, kretanja Sunčevog sustava, sve je u kompjuteru – imaš potpunu vezu s novom lokacijom gdje će planeta biti. Ti "uključuješ" tunel u potpuno istu lokaciju. . .). Tako da smo otišli dva puta za sebe, za svoje vlastito malo istraživanje.

SUSANNE KONICOV:

I nitko nije kontrolirao stroj u svrhu vašeg povratka?

AL BIELEK:

Uključili smo opremu. Znali smo kako to učiniti. Nikoga nije bilo tamo. Na drugom putovanju smo otkriveni, jer postoji automatski zapis o tome koliko puta i kada je opreme korištena, i u koju svrhu, i slično. To se zbivalo automatski, svo vrijeme, zabilješke o događajima. Tako da smo bili uhvaćeni po povratku. Povučeni smo s projekta, dobili smo po prstima. "Više to nećete raditi," i jedan od ljudi koji su bili uključeni, stariji znanstvenik, je razbio naš tim. Duncan i ja nakon toga nismo više radili zajedno, ali ostali su radili daljnja istraživanja. Što su oni našli, ne znamo.

Neki ljudi su unaprijed izabrani, kao Duncan, Preston i ja, da budu dio programa. Nivo ispiranja mozga je varirao. Duncan je bio teško programiran, ispranog mozga da čini što je činio tamo, je on nije bio iskorišten za tehnička istraživanja. Meni je u nekoj mjeri ispiran mozak, a Preston je prošao teško ispiranje. I dano nam je, što biste nazvali fragmenti, nakon što je čitav projekt srušen i formalno proglašen gotovim 1. siječnja 1984. Svi smo imali svoje fragmente, što znači da nam je um očišćen od svega što smo radili na projektu. I nadali su se da će stvar ostaviti zamagljenom. Ali nisu. Razlog za to je, što mjesto nije uništeno. Ono je još tamo.

Ovlasti nad mjestom su 1. siječnja 1986. prebačene na Državnu komisiju za parkove New Yorka, da postane dio okolnog parka. Komisija nije ništa uređivala. Nisu srušili zgrade. Nisu nikada otvorili mjesto kao park. Srušili su ogradu tako da ljudi mogu ulaziti, šetati, i kampirati ako žele, tokom dana. Ne mogu ostati preko noći bez posebne dozvole gradske administracije Montauka. To nije dozvoljeno i čuvari parka će ih otjerati. Ali uređaji su ostali u zgradama.

Otišavši tamo, prvo u kolovozu 1985. na poziv Prestona (poveo sam Duncana sa sobom). U to vrijeme nitko od nas nije znao da smo bili dio Montauk Projekta. Preston, kao prodavač elektroničke opreme, je prije toga bio tamo privučen odbačenom elektroničkom opremom.

SUSANNE KONICOV:

Tu započinje knjiga Montauk Projekt.

AL BIELEK:

Točno. On nije znao u što je bio uključen. Nije se sjećao. Na tom putovanju u kolovozu, Preston nas je poveo i rekao, "Obojica ste senzitivni. Da vidimo što ćete uhvatiti kada odemo tamo." Rekao je, "Znam da tamo nikada niste bili." On uistinu to tada nije znao. Tako smo izišli i osjetili užasne vibracije u bazi, kao da se nešto grozno tamo događa. Osjetili smo to čudovište, koje se pojavilo na kraju priče, čija je svrha bila da uništi bazu.

Oni (Preston i Duncan) su naravno, imali prednost. Posjećivali su Montauk, i vraćali se u Phoenix.

Bili su tamo nekoliko puta, i postali su svjesni svoje umješnosti u projekt mnogo ranije od mene.

Vrato sam se (u Montauk) u svibnju 1986, i ponovno poslije s grupom iz Phoenixa, sponzoriranu, vjerujem, od strane senatora Barrya Goldwata. Nakon što sam rekao toj grupi, koju sam znao od prosinca 1985, o projektu, oni su izišli da istražuju o mogućoj zloupotrebi federalnih sredstava za legalne projekte korištenih za financiranje ilegalnih projekata. Tražili su dokaz. I to je bio njihov modus operandi, njihov razlog za ulazak u državu New York, za ulazak u bazu, u zaključane zgrade. Neke su bile zaključane. Tražili su bilo koji dokaz, o zloupotrebi federalnih sredstava u tom projektu.

Sada znamo da federalni novac nije bio uključen. Glavni istražitelj je to dokazao. Ali u procesu smo napravili puno fotografija, i tokom te posjete u svibnju 1986, moja sjećanja na Montauk su se počela vraćati, jer sam posjetio mjesto, mjesto zločina, ako želite.

SUSANNE KONICOV:

To je djelovalo kao okidač.

AL BIELEK:

To je bilo okidač za mene, kao i za Duncana, i za Prestona. Moja sjećanja su se vratila. Znao sam da sam bio dio toga. Sjećanja su od tada izvirala polako, nije sve došlo naglo odjednom. Dolazilo je u dijelovima, ovisno koji okidač ih je vraćao. Ali jednom kada probijete rupu u zidu, to je kao prst u brani. Rupa se počne širiti i nastavlja sa širenjem, i možda sve prođe kroz nju. Tako, spoznao sam na kraju da sam bio duboko uključen u administrativni i inženjerski dio mnogih projekata. Duncan je bio uključen u više od jednog projekta.

Preston je bio šef stanice nakon Matthew Zareta. Profesor Zaret je maknut 1980. Uistinu, on je otišao na moj prijedlog, ali oni ga nisu htjeli izgubiti, tako da je otišao na paralelan projekt u Brentwood, Long Island, gdje je i umro. Preston je preuzeo kao tehnički direktor, upravljajući sa svime. On je dizajnirao i izgradio sve RF odašiljače i sisteme pulsnih modulatora – on je stručnjak za sve u vezi RF-a i odašiljača. A to je bila njegova struka i u normalnom životu. Jedna kompanija koja se bavi svemirskom tehnologijom iz Long Islanda zaposlila ga je na 15 godina sve dok ga nisu otpustili prije 2 godine. Otpustili su ga, ali su to zataškali. Zato jer je znao previše, i pričao je previše, i počeo se prisjećati previše, i govorio je o informacijama na USPA [United States Psychotronic Association] konferenciji nekoliko puta, što vlada nije htjela da ide javno. Prvo su ga razrješili, a zatim su mu zamrznuli status u srpnju 1990, za vrijeme USPA konferencije.

Ostao je bez posla. Rečeno mu je, "Završio si, pokupi svoje stvari i odlazi." A njegov šef čak nije znao zašto. Njegov šef ga nije otpustio. To je bila vladina manipulacija.

Bio je stručnja za izradu odašiljača, visoko-naponskih odašiljača, za radare, za bilo što. U ovom slučaju za Montauk projekt, za završnu fazu specijalnih amplitrona, što je opisano u knjizi. To je bilo zamišljeno i izrađeno u Raytheon Electric u Goleti, California.[3] Sjećam se prvog odlaska tamo da potvrdim prvu pošiljku cijevi. Bile su vrlo skupe i specijalno izrađene. Koštale se nekoliko miliona dolara po komadu. A naručene su tisuće. Sada vidite zašto je cijena projekta bila tajna. Kondenzatori za napajanje pulsne mreže i za modulare su također bili specijalno dizajnirani s vrlo strogim specifikacijama.

Napokon su imali nekoga da ih izradi. Svi u industriji su ih odbili, osim jednoga. Napokon su ih mogli izraditi prema specifikacijama, i prodali su ih vladi, komplete od po 50 komada, vrlo jeftino, 25 000 dolara svaki kondenzator. A imali su ih stotine na svakoj stanici. Potpun komplet od 50 za 2 odašiljača, aktivnih, i komplet rezervnih. To je bilo 2 i pol miliona dolara za svih 25 stanica!

Nestalo im je zlata (Projekt je započeo s 10 milijardi dolara u zlatu. Priča o zlatu je zabilježena u knjizi Nacističko zlato.) [3] Nestalo im je novca. Tako da se ITT povukao.

SUSANNE KONICOV:

I sva ta tehnologija je bila od vanzemaljskih grupa?

AL BIELEK:

Surađivali su s vanzemalcima. Vidite, imali su srušen NLO, koji je namjerno pao, u dogovoru s Hitlerom, od strane jedne grupe Plejadanaca. Bio je napunjen s tehnologijom. Razlog za pad je bio da Njemačka visoka komanda, da ako ih pritisnu, mogu reći, "Da, našli smo srušeni NLO u Bavorskim Alpama" ili nekom sličnom mjestu, "i popravili smo ga, i uzeli dijelove za analizu tehnologije." To zasigurno nije objavljeno. Ali ostaci letjelice su nađeni blizu Peenemunde nakon 2. svjetskog rata. To je bila Njemačka vojna baza za testiranje raketa gdje je Wernher Von Braun radio sa svojom ekipom. Po završetku rata, on je prebacio svoju grupu na zapad, Amerikancima. Drugu grupu su zarobili Rusi, uključujući, vjerujem, njegovog profesora Hermana Obertha. Naravno, to je razlog zašto su Rusi bili u prednosti s raketama nad Amerikancima, imali su učitelja od Wernhera Von Brauna!

Možda su imali još nekoga, jer su Rusi zazobili dobar dio Njemačke inteligencije kada je Berlin pao u njihove ruke.

Rat je, u stvari, dobio ogromnu podršku, tehnologiju od Plejadanaca. Što se tiče ugovora, Roosevelt je napravio prvi u SAD-u 1934, ne s Plejadancima, koji su ponudili pomoć SAD-u za izlazak iz nevolja s velikom recesijom, nego je izabrao drugu grupu, ali razloge njegovog izbora mi ne znamo. Ta grupa je znana kao K-grupa ili Kondroshkin. Ispostavilo se, kako se vidi danas, da se radilo o plavo-sivim (blue-greys) vanzemalcima. Ne malim sivima (greys), već krupnijim, zvanim blue-greys. U svakom slučaju, on je napravio ugovor s njima. Oni su ponudili sasvim novu tehnologiju za Američku nuklearnu energiju 1938. Roosevelt je isprva prihvatio, a zatim odbio jer je vojska rekla, "Uh, uh! Ne možemo to u potpunosti kontrolirati. Ne znamo što će oni napraviti i hoće li nas izmanipulirati na kraju." Tako su oni (K-grupa) nestali.

1943. je došao Philadelphia eksperiment i skupa s njim Phoenix projekt, napravivši ogromnu rupu u vremensko-prostornom kontinuumu.

Vanzemaljci su namjerno to napravili 1983, napravili su pukotinu u vremensko-prostornoj tvornici, tako da je veliki broj vanzemaljaca i letjelica mogao proći. Svi oni su imali mogućnost putovanja kroz vrijeme, ali pukotina je bila nužna za prolazak većih letjelica i za eventualnu masovnu invaziju na SAD, i kasnije na Europu, vanzemaljaca (primarno greysa, ali i drugih tipova). Kada su sletjeli na Edwards zrakoplovnu vojnu bazu u Muroc Dry Lake, kao i u druge baze – otkrivam mnoge detalje – vlada je već znala sve o vanzemalcima prisutnima na ovoj planeti. Znali su to od 1887. s prvom istražnom komisijom u vrijeme 22. predsjednika Grovera Clevelanda.

U svakom slučaju, znali su da su oni ovdje, a oni su onda došli masovno. Suočili smo se s tehnologijom s kojom se nismo mogli nositi, nismo znali rukovati, nismo znali što s njom. Sporazum s Eisenhowerom i njegovim savjetnicima je bio u svrhu potpisivanja ugovora s njima, ugovora o nemiješanju i pristupu svoj tehnologiji koju smo mogli dobiti od njih. Kupili smo vrijeme da vidimo što možemo u vezi toga kasnije. To je bila osnova ugovora. Uslijed toga, došao je veliki broj vanzemaljaca i eventualno su postali dio Phoenix projekta.

Oni su planirali unaprijed. Nismo znali što smjeraju. Gledam unatrag, tada to nismo znali. Oni su planirali unaprijed. Znali su što rade. Usmjeravali su i manipulirali Phoenix projekt. Nisu očekivali da će se to tada prekinuti. Siguran sam da su predvidjeli nastavak kroz sljedeće desetljeće, barem kroz 90-e. Dakle, zbog određenih ljudi, koji su iznenada, oprostite na izrazu, "vidjeli svjetlo," postali religiozni, ili tako nešto, što ih je obuzelo, Duncan i nekoliko drugih zavjerenika su odlučili uništiti stanicu. Razlog je bio to, jer su ono što su vidjeli, doživjeli kao silno zlo. Znao sam za to. Odlučio sam ne sudjelovati u destruktivnom dijelu plana. Rekao sam, "Da, mnogo je pogrešnoga ovdje, ali već smo ispravili mnogo zbrke i možemo ispraviti ostalo i nastaviti s tim kao s istraživačkim alatom," kao što je želio John Von Neumann* (koji je još uvijek živ). On je rekao, "To je istraživački alat; mi ga trebamo." Zbog mogućnosti putovanja kroz vrijeme (remote viewing), on je vidio stvari koje bi mogle biti ozbiljna prijetnja SAD-u i ostatku svijeta u budućnosti.

Ali oni su radili na svoj način. Stavili su poseban implant u Duncanovu glavu, tako da kada smo originalni Duncan Cameron i ja kao Edward Cameron, prošli iz Philadelphia eksperimenta i nastavili kroz stanicu (trajalo je 12 sati) i vraćeni smo na Eldridge; zatim je Eldridge vraćen u 1943. U toj točki, ta faza je završena i vremenska petlja je zatvorena.

Zatim se pojavila rečenica, "Sada je vrijeme" i Duncan je oslobodio tu stvar iz svoje podsvijesti, prema stroju. Odašiljač (koji je do tog vremena već imao svoju osobnost) je stvorio veliku zvijer, čvrstu trodimenzionalnu, 4 - 4,5 metra visoku, i ona je doslovno izišla iz podsvijesti. Kretala se okolo uništavajući zgrade i ljude, i otkrivena je dok je pokušavala probiti se u radarski toranj. Toranj je bio prečvrst da ga probije. Jedini način da ju zaustave bio je da unište odašiljač, i to su učinili. A zvijer je isparila u neki drugi realitet. To je fotografirano u svibnju 1986.

*** Susanne Konicov je intervjuirala Ala Bieleka 1998. U to vrijeme, Dr. John Von Neumann bio je još živ i boravio je u New Yorku. Dr. John Von Neumann je umro u srpnju 2002.**

Zadnje poglavlje o Montauku još nije napisano. Prije mjesec dana smo otkrili (kolovoz 1992) da je Montauk ponovo aktiviran. I to je ono što je bitno. Ne znamo tko to čini. Vidjeli smo dokaze. Nove koaksijalne kablove, nove transformatore postavljene na energetske podstanice. Na njima su oznake "non PCB." Jer novi zakon zabranjuje punjenje rashladnih uređaja polikloriranim bifenilima – taj plin je opasan za ozonski omotač. Pa su koristili za okolišnu bezopasan rashladni plin – drugačiji sastav tekućine u transformatorima s velikim oznakama "non PCB." Imam sliku toga s putovanja od prije mjesec dana. Tamo su i potpuno novi koaksijalni kablovi u krugu baze.

Radarski toranj ima sada čelična vrata i više ne možeš ući u njega kao prije. Stavili su nova čelična vrata s dva lokota. Stražnja garažna vrata za kamione i dostavu teške opreme su sada zapečaćena iznutra. A našli smo i druge dokaze da je baza ponovo aktivirana.

Vlada je zatražila od Prestona da postane voditelj Novog Montauk projekta, a rekli su mu da žele i Duncana u tome. Tu su novi zaposlenici. Tu je novi ulaz u podzemlje. Jedna osoba, koju poznamo, je prošla kroz ta vrata i tamo su još jedna zaključana vrata s crvenim svjetlom na njima. Morate imati posebne pristupne bedževe, ili će vas zaustaviti.

Nismo pokušali ući unutra jer nismo htjeli riskirati. I nismo znali gdje projekt može krenuti, ali smo sumnjali da je jedan od ciljeva projekta proširenje vremenskog procjepa (od 1943. do 1983.) naprijed do 1993, jer je 1993. točka na polusinusoidi u 20-godišnjem ciklusu, a kolovoz 1993. će biti vrlo kritično područje ponovo, i oni vjerojatno žele aktivirati stanicu prije kolovoza 1993. To je ono što smo osjećali da oni žele s tehničke strane. Ako koji je njihov krajnji cilj, nismo sigurni. Možda žele proširiti vremenski tunel, znači, vremenski procjep, za svoje osobne svrhe.

Postoji mnogo nepoznatih stvari u vezi tog projekta. Koristili su neke stvari, a ne znamo u koju svrhu. Nikada nismo imali pristup tajnim dokumentima Lincoln laboratorija na M.I.T. (Cambridge, MA). Nisu mogli izbaciti Duncana i mene, jer mi u stvari održavamo cijeli vremenski procjep stabilnim. On će se sam stabilizirati 2003. osim ako ga ponovo ne otvore. Tada bi imali novu hrpu problema. Oni ne shvaćaju kojem se riziku izlažu ponovnim otvaranjem te stvari. Ne od 2000, već bi to bilo 1963. Tada je napravljen specijalni projekt, sada dobro zataškan, da ponovo stabilizira reverzni vremenski val koji bi pogodio one naprijed u 1963. i uništio ovaj kontinent. To je zato jer su imali taj vremenski procjep, a on je bio nestabilan zbog načina kako je generiran (kao stojni val u RF odašiljaču). Možda ne razumijete RF teoriju, ali recimo da imate povratni val u neterminiranom ili nepropisno terminiranom kablju. Vrijeme je također val. Možete imati vremenski val usmjeren naprijed i vremenski val usmjeren natrag. Ako se sudare dva takva vala istih amplituda u određenoj točki, koja je točka sinkronizacije Zemlje, kao npr. 12. kolovoz 1963, to može biti ekstremno opasno za fizičku strukturu planete. A kako je taj projekt rađen u SAD-u, na Long islandu, oni koji poznaju tu teoriju kažu da bi to uzrokovalo veliku pukotinu u geološkom smislu, koja bi razorila sjeverno-američki kontinent. To bi djelovalo na uništenje tektonskih ploča sjeverno-američkog kontinenta, a sve osim planina bi se našlo pod slanom vodom približno 150-250 metara.

To se nije dogodilo, kao što se vidi – još smo tu. Projekt iz 1963, "Atlanticus Not Revisited," bio je uspješan u odgađanju tog povratnog vremenskog vala. To je područje zanosti i tehnologije i fizike o kojem većina ljudi ništa ne zna. Nadamo se, ako se projekt obnovi, da će biti korišten ispravno prije nego neispravno, kako je bilo u prošlosti, jer mislimo da postoje jako dobre mogućnosti upotrebe Montauk projekta. U široj perspektivi, možda ga je bolje ostaviti zakopanog. Samo vrijeme može pokazati što će se dogoditi, i da li će više igrati ulogu u tome. Nisu me tražili. Ne žele. Sve što možemo je, nadati se najboljem u budućnosti, i da će greške iz prošlosti biti sagledane, i da će nekako budućnost stoga biti bolja u smislu da smo razumjeli probleme s kojima smo se susreli.

Ed Cameron

Al Bielek

VREMENSKE LINIJE

1916

Rođenje Eda Camerona. Al Bielek je regresirana suština Eda Camerona.

1943

Rođenje Ala Bieleka. Alova prva sjećanja sežu do Božića kada je bio star 1 godinu, a razumio je sav razgovor.

13. kolovoz 1943 – datum Philadelphia eksperimenta.

Kad su Ed i Duncan Cameron skočili s USS Eldridge, obojica su sletjeli u godinu 2137.

1953

Zadnja godina Ed Cameronovih linearnih iskustava. Ed je znao previše i smetao je Dr. Edwardu Telleru.

Grupa od tri su glasali da se Ed povuče s projekta atomske bombe, a konačno i iz egzistencije kao Ed Cameron.

Ed je regresiran u Al Bieleka u godinu 1927.

1983

Ed i Duncan Cameron su se našli u Montauku 1983. nakon provedenih 6 tjedana u 2137.

Dr. John Von Neumann je dočekaao dvojac i uvjerio ih da putuju kroz vrijeme natrag na USS Eldridge u 1943. i isključe opremu i unište eksperiment.

Al je izabran za rad u Montauku. Radi kao elektroničar, ali zapravo radi u drugoj državi u Montauku.

1927

1970 – 1988

O je bio *program manager* za Montauk Boys program, sudjelovao je u eksperimentima kontrole uma, i aktivno je sudjelovao u programima putovanja kroz vrijeme.

1988, sjećanja mu se vraćaju, i vjeruje da više nije korišten u Montauku.

2000 –2009

Sada Al Bielek javno govori o svom sudjelovanju u Montauk i Philadelphia eksperimentima.

2000 –2009

Al je bio na preko 50 radio emisija, i kao poseban predavač na preko 40 konferencija.

2137

Nakon što su Ed i Duncan skočili s USS Eldridgea 1943, našli su se u godini 2137.

Obojica su proveli 6 tjedana u bolnici na oporavku od opekline od radijacije zbog prolaska kroz hipersvemir.

Nakon oporavka, Ed je premješten, on ne zna zašto, u godinu 2749.

Ed se vratio u 2751. da pokupi svog brata Duncana, i oni zajedno putuju u 1983.

2749

Iz 2137, Ed Cameron putuje sam u 2749. na period od 2 godine.

Ed je turistički vodič, sjeća se lebdećih gradova izgrađenih na antigravitacijskoj tehnologiji, i društva s administracijom koju vode kompjuteri.

Programeri tih kompjutera zovu se "Wing Makers." Ed se nekoliko puta susreo s njima i oni su mu objasnili kako funkcionira njihovo društvo .

2751

Nakon dvije godine, Ed se vraća natrag u 2137.

PHILADELPHIA EKSPERIMENT

Mark Bean (uredio Ken Wright)

Ove bilješke su priča – ili legenda – o nečemu što danas popularno zovemo “**Philadelphia eksperiment**,” kao i “**Projekt Rainbow**.” Mnogo je napisano o tim temama, a svrha ove priče je pokušaj da razdvoji činjenice od glasina. Philadelphia eksperiment je bio pokušaj američke mornarice da ostvari nevidljivost brodova za magnetne mine kao i za radare. Međutim, rezultat je bio veoma različit i mnogo opasniji od svega što je mornarica očekivala. Tehnički podaci prikazani na ovu temu, isto tako, imaju previše kredibiliteta da bismo ih ignorirali. Mnoge priče u vezi ovog neslavnog eksperimenta su lude: šapat o ljudima koji su mjesecima bili “smrznuti” u vremenu, glasine o ljudima koji putuju kroz vrijeme, i strašne priče o ljudima stopljenima s palubom broda. Da li je neka od tih priča istinita? Čitajte sljedeće poglavlje i odlučite za sebe.

PROJEKT RAINBOW

“Projekt Rainbow” bio je eksperiment provođen na malom razaraču za vrijeme 2. svjetskog rata dok je brod bio u mornaričkoj luci u Philadelphii, kao i na otvorenom moru. Svrha eksperimenta je bila da brod učini nevidljivim za neprijatelja. Bilješke o originalnoj ideji variraju, ili su pokušali postići radarsku nevidljivosti ili se odmah išlo za nečim puno značajnijim: **optičkoj nevidljivosti**. Bez obzira, opće je uvjerenje da je razvijen mehanizam za stvaranje iznimno jakog magnetskog polja oko broda, koje je uzrokovalo prelamanje ili savijanje svjetla ili radarskih valova oko broda, nešto kao izmaglica od vrućeg zraka nad asfaltom za ljetnog dana. Legenda kaže da je eksperiment bio potpuno uspješan ... osim što je brod **fizički** nestao na neko vrijeme, a onda se vratio. Željeli su sakriti brod, ali zapravo su umjesto toga postigli očitu dematerijalizaciju i teleportaciju.

POVIJEST

U ranim 30-ima, sveučilište u Chicagu je istraživalo mogućnost nevidljivosti kroz upotrebu električnih i magnetskih polja. Taj projekt je kasnije prebačen na Institut naprednih studija u Princetonu. Istraživanje se nastavilo nezapaženo i trajalo je do 40-ih. Brod koji je možda korišten za eksperiment, USS Eldridge (DE-173), ustupila je New York Navy Yard, 27. kolovoza 1943. (odjeljenje u mornarici). Prema Alu Bieleku, čovjeku koji tvrdi dao je bio član posade, prvi test je izveden u srpnju 1943, a zadnji 12. kolovoza 1943. Drugi tvrde da je eksperiment izveden 28. listopada 1943. Čini se da je listopad vjerojatniji datum, obzirom na dokaze. Američka mornarica je pokazala dnevnik dokovanja i ratni dnevnik USS Eldridgea i tamo nema podataka da je brod bio u Philadelphii. No ti podaci su vjerojatno promijenjeni. Ratni dnevnik glasi: USS Eldridge je ostao u New Yorku kod Long Island Sounda do 16. rujna, kada je otišao za Bermude. Od 18. rujna do 15. listopada, sudjelovao je na vježbama i morskim probama. 18. rujna se u konvoju vraća u New York i tamo ostaje do 1. studenog. Od 1. do 2. studenog, u konvoju odlazi u Norfolk, i 3. studenog napušta konvoj i kreće za Casablancu. USS Eldridge stiže u Casablancu 22. studenog i ostaje do 29. studenog, kada se opet vraća u New York u drugom konvoju. USS Eldridge stiže New York 17. prosinca. Od 17. do 31. prosinca, putuje u Norfolk s drugim ratnim brodovima. Iako to nije cijeli dnevnik, to je dnevnik za vrijeme mogućeg izvođenja eksperimenta.

Po tome mornarica nikada nije izvela eksperiment s USS Eldridgeom. Ali američka vlada je poznata po zataškavanju stvari u ime nacionalne sigurnosti. Primjer takve situacije je Manhattan projekt. Taj tajni projekt bio je izrada atomske bombe, a niti riječ nije o tome rečena, sve dok nije postalo očito da imamo atomsku bombu. Mornarica je, u potrazi za prihvatljivim odgovorom, sugerirala da su naučnici i naručnici Philadelphia eksperimenta bili zbunjeni s rezultatom pokušaja učiniti brod nevidljivim za magnetne mine. Taj proces je znan kao demagnetiziranje. U mornarici SAD-a demagnetiziranje je definirano kao: “... proces u kojem je sustav električnih kablova postavljen uokolo oplata broda, od pramca do krme. Odgovarajuća električna struja se pušta kroz te kablove da poništi brodsko magnetsko polje. Oprema za demagnetiziranje se postavlja unutar oplata broda američke mornarice i može se uključiti kad se brod nađe u vodama koje sadrže magnetne mine ...”

Mornarica je provela drugi eksperiment na brodu USS Timmerman u 50-im. Eksperiment je pokušao postići 1000 Hz umjesto standardnih 400 Hz iz generatora. To je rezultiralo u izboju s munjama.

Carlos Miguele Allende je svjedočio munjama, i to ga je nagnalo da napiše pismo uvaženom članu znanstvene zajednice. Američka mornarica vjeruje da je Allende pogrešno shvatio Timmermanov pokus u Philadelphia eksperimentu.

Rečeno je da je Philadelphia eksperiment bio djelomično istraživanje o tome kako **Albert Einsteinova** “**Teorija ujedinjenog polja gravitacije i elektriciteta**” može biti upotrebljena da unaprijedi razvoj

elektronske kamuflaže broda na moru. Einstein je navodno objavio **Ujedinjenu teoriju** 1925 – 1927 u Njemačkoj, u Pruskom znanstvenom časopisu, ali je ona poslije potpuno povučena. To istraživanje je imalo za cilj sakriti brod od projektila (torpeda) uz pomoć jakog elektromagnetskog polja. Poslije je to prošireno i na pokušaj stvaranja radarske nevidljivosti uz pomoć sličnog polja, i to ne samo u vodi, već i u zraku.

PRIČA

Priča počinje u lipnju 1943, s razaračem **USS Eldridge, DE-173**, koji je bio napunjen s tonama eksperimentalne elektronske opreme. To je uključivalo, prema jednom izvoru, dva velika generatora od 75 KVA svaki, namotani na kupolu na kojoj su inače topovi, provodeći svoju energiju kroz 4 magnetska namotaja na palubi. 3 RF odašiljača (2 megavata CW svaki, namotani na palubi), 3000 "6L6" cjevnih pojačala snage (upotrebljenih kao pogon za polje zavojnica od 2 generatora), posebno sinkronizirane i modulirane strujne krugove, i mnoštvo druge specijalizirane opreme korištene za proizvodnju snažnih elektromagnetskih polja koja, pravilno podešena, mogu zakriviti svjetlo i radio valove oko broda, čineći ga nevidljivim za neprijatelja.

"Eksperiment," se navodno odvijao na Philadelphia Navy Yard i na moru, najmanje jednom se mogao vidjeti s trgovačkog broda **SS Andrew Furuseth**, kao i s ostalih promatračkih brodova. SS Andrew Furuseth je postao značajan jer je jedan član posade izvor većine originalnih materijala, čineći Philadelphiu legendom. Carlos Miguele Allende, također znan kao Carl Michael Allen, napisao je seriju čudnih pisama doktoru Morrisu K. Jessupu u 50-ima, u kojima opisuje čemu je svjedočio: najmanje nekoliko faza od Philadelphia eksperimenta.

U 9.00h, 22. srpnja 1943, generatori su uključeni, masivno elektromagnetsko polje se počelo formirati. Zelenkasta magla je viđena da polako obavija brod, zaklanjajući ga od pogleda. Tada je magla iščezla, uzevši USS Eldridge sa sobom, ostavljajući jedino mirnu vodu na mjestu gdje je brod bio usidren samo trenutak ranije.

Najviši časnici američke mornarice i znanstvenici iz projekta zurili su uplašeno u svoje najveće postignuće: brod i posada nisu bili samo nevidljivi za radar, već također i za oko! Sve je radilo po planu, i otprilike 15 minuta poslije naredili su ljudima da isključe generatore. Zelenkasta magla se polako ponovo pojavila, a USS Eldridge se počeo materijalizirati kako je magla nestajala, ali bilo je očito da nešto ne štima.

Kad se ukrcalo osoblje s obale, članovi posade na palubi su bili čudni i dezorijentirani. Mornarica je uklonila posadu s originalnog eksperimenta, i nedugo zatim, oformila novu posadu za novi eksperiment. Na kraju je mornarica odlučila da oni žele samo postići **radarsku nevidljivost**, a oprema je zamijenjena.

28. listopada 1943, u 7.15h, izveden je zadnji test na USS Eldridge. Generatori elektromagnetskog polja su ponovno uključeni, a USS Eldridge je postao gotovo nevidljiv. Samo je slab obris trupa ostao vidljiv na vodi. Sve je bilo dobro u prvom momentu, a zatim je brod potpuno nestao u blještućem plavom svjetlu. U sekundi se pojavio **stotinama milja dalje**, u Norfolku, Virginia, i bio je viđen nekoliko minuta. USS Eldridge je zatim nestao iz Norfolka misteriozno kako je i došao, i ponovo se pojavio Philadelphia Naval Yardu. Ovaj puta je većina mornara bila ozbiljno bolesna. Neki su jednostavno nestali i nikada se nisu vratili. Neki su poludjeli. Najčudniji rezultat eksperimenta je bio taj da su petorica ljudi bili **stopljeni s metalnom strukturom broda**.

Preživjeli više nisu nikada bili isti. Mornarica ih je otpustila kao "mentalno nezadovoljavajuće" za dužnost, bez obzira na njihovo stvarno stanje.

Tako, ono što je započelo kao eksperiment elektroničke kamuflaže, završilo je kao slučajno teleportiranje čitavog broda i posade, na udaljenu lokaciju i natrag, sve u par minuta!

Iako se sve ovo čini kao fantastika, sjetimo se da je 1940. izumljena atomska bomba.

SVJEDOCI

Carlos Miguele Allende rođen je 31. svibnja 1925. 14. srpnja 1942, Allende se pridružio mornarici, a razriješen je 21. svibnja 1943 (uzeto iz knjige s naslovom The Philadelphia Experiment, str. 99). Tada se pridružio trgovačkoj mornarici i dodijeljen je na SS Andrew Furuseth. S tog broda je, kako tvrdi, vidio USS Eldridge u akciji. Allendeova priča je čudna; on tvrdi da je svjedočio kako je USS Eldridge trenutno prebačen u Norfolk iz Philadelphie i natrag, u minuti. Istraživanjem materijala, uočio je ekstremno neobične pojave vezane uz projekt, i napisao je temeljni zaključak o njegovom novostečenom znanju u pismu dr. Morrisu K. Jessupu. Dr. Jessup je bio astronom i Allende je bio na njegovim predavanjima. Očito je poštovao čovjeka, i odlučio mu se povjeriti sa svojim znanjem. Pisma su čudno napisana: s raznim podvučenim dijelovima. Također su slova bila u raznim bojama. U svom pismu, Allende otkriva zastrašujuće dijelove Philadelphia eksperimenta dr. Jessupu.

Dr. Jessup je pomalo vjerovao u neobjašnjive fenomene i zato nije skroz odbacio ideje iz pisma. Odgovorio je na pismo Allendeu i zatražio nove informacije. Prema mail-providneru, povratna adresa maila nikada nije postojala, ipak, Allende je primio Jessupov odgovor. Allende je odgovorio s mnogo detalja u pismu, ali dopisivanje se prekinulo jer je dr. Jessup posumnjao u dezinformaciju. Za vrijeme dopisivanja dr. Jessup je

objavio knjigu "Slučaj NLO-a." Nakon što je Allende pisao dr. Jessupu, ta knjiga je poslana u američku mornaricu i rukom su upisane bilješke u knjigu. Rukopis je bio isti kao i onaj u pismu poslanom dr. Jessupu i mornarica je zamolila dr. Jessupa da pogleda bilješke.

Dr. Jessup je odmah prepoznao rukopis, ali, bio je nekako iznenađen, i kao što je ranije zaključio, to je jednostavno bila podvala da ga prevare. Bilješke u knjizi bile su detaljnije nego one u pismima i bile su vrlo uočljive, pa im je dr. Jessup donekle povjerovao i istražio je predmet.

Nažalost, nije mogao naći nove tragove. Samo jedan mučan dokaz se pojavio. Dva člana posade su hodala u parku kad im je prišao neugledan čovjek. On im je ispričao fantastičnu priču o eksperimentu u kojem je većina posade poginula ili su patili od strašnih posljedica. Rekao je da je vlada poslije tvrdila da je čitava posada poremećena, tako, ako bi netko pričao, samo bi ga otpustili kao ludu osobu opsjednutu fantastičnim pričama. Nakon razgovora, jedan član posade je povjerovao, dok drugi nije. Nakon toga, ovaj prvi je kontaktirao dr. Jessupa i ispričao mu priču. Iako je to bio važan trag, dr. Jessup nije puno otkrio, a otkrio je da mu se pogoršava reputacija u znanstvenoj zajednici. Suočen s previše neobičnih stvari, dr. Jessup je 20. travnja 1959. počinio samoubistvo, vjerujući da će "drugi svijet biti bolji nego ovaj jadni" (The Philadelphia Experiment, str. 79). Neki vjeruju da je njegovo samoubistvo bio u stvari atentat od strane vladinih agencija da ga ušutkaju. Na nesreću za dr. Jessupa, glavni dokaz u slagalici se pojavio nedugo poslije njegove smrti. Dokaz je dio čovjek s imenom Alfred D. Bielek.

Priča Ala Bieleka je čak bizarnija od Allendeove. On je tvrdio da je bio prebačen u budućnost, i da mu je ovdje u budućnosti mornarica isprala mozak. Inspiranje mozga ga je nagnalo da vjeruje da se zove Alfred Bielek, a ne Edward A. Cameron, što mu je pravo ime. Nakon otkrića pravog identiteta, pratio je svojeg brata koji je također sudjelovao u eksperimentu. Bielek tvrdi da je njegov brat doputovao u 1983. i izgubio svoju "vremensku bravu." Kao rezultat toga, njegov brat je stario jednu godinu svaki sat, i potom umro. Bielek zatim tvrdi da je njegov brat ponovo rođen. Nepotrebno je reći, da samo nekoliko ljudi vjeruje u Bielekovu priču. Gotovo svi vjeruju da u njegovoj priči ima nečega, ali da on izvrće istinu zbog osobnih razloga. Ovo popularno mišljenje je, čini se, pojačano kada se Bielek počeo prisjećati stvari tek nakon gledanja filma "The Philadelphia Experiment." Bielek je diplomirao fiziku, tako da je imao neka tehnička znanja. Zbog očite inteligencije i sposobnosti, nije ga bilo moguće potpuno pobiti. Počeo je s tom tehnologijom Philadelphia eksperimenta omogućenom od vanzemaljaca. Tranzistore od germaniuma, koji su upotrebljeni, prema Bieleku, izumio je Thomas Henry Moray.

Bielek je također tvrdio da su dr. **Nikola Tesla**, dr. **Albert Einstein** i dr. **John Von Neumann** sudjelovali u projektu. Neke kontroverze su se pojavile u vezi Teslinog sudjelovanja, jer on je umro u New York Cityu u siječnju 1943, što je 2 mjeseca nakon što je projekt započeo. Einstein, s druge strane, u nekoliko navrata predložio mornarici projekt poput ovog. Stoga je on vjerojatno bio uključen u projekt. Što se tiče Von Neumanna, nema dokaza koji bi pobili ili potvrdili njegovo sudjelovanje. Ali postoji dokaz koji potvrđuje činjenicu da je on kasnije nastavio s eksperimentom.

Princip koji je u osnovi Philadelphia eksperimenta je **Ujedinjena Teorija Polja**. Ta teorija tvrdi da su **gravitacija i magnetizam povezani**, baš kao što su povezani masa i energija kroz formulu $E=mc^2$. Službeni podaci govore da Einstein nije nikada rješio Ujedinjenu Teoriju Polju. Ipak, priroda Philadelphia eksperimenta sugerira suprotno. Sumnja se da je Einsteinova Ujedinjena Teorija Polja postala vladina tajna jer ona demonstrira da oboje, putovanja kroz vrijeme i međuzvezdana putovanja, mogu biti izvedena djelovanjem na vrijeme-prostor. Putovanje svemirom je moguće bez raketnog motora.

DOKAZI

Nema mnogo informacija ili dokaza koji nisu ispunjeni sumnjom ili špekulacijama. Osnovni model je imao dvije velike Tesline zavojnice postavljene na palubu broda. Zavojnice su uključene u posebnim sekvencama a njihova magnetska sila je bila tako jaka da je mogla pojačati Zemljino gravitacijsko polje i uistinu saviti ili sabiti prostor-vrijeme. Bielek je također rekao da 12. kolovoza, svakih 20 godina, Zemljino gravitacijsko polje dosiže svoj maksimum i omogućuje sinkronizaciju između Teslinih zavojnica. Oscilator, za kojeg je Bielek tvrdio da pokreće zavojnice prema posebnom obrascu, više liči na vojničku poljsku kuhinju nego na bilo šta drugo. Mnogi vjeruju da je Bielekova priča laž. Ipak, Bielek je tome dao i tehničko ime: "**Generator nulte vremenske reference**." Oscilatori bi se sinkronizirali s prilagodljivim faznim kutom i stvorili **skalarni tip vala** (Anderson). Nekoliko znanstvenika danas je napalo Bielekovo svjedočenje zbog toga, jer misle da bi vektorski val bio mnogo efikasniji i vjerojatniji. Bielek također nije jasan da li se koristila istosmjerna ili izmjenična struja, pulsna ili rotirajuća, i koje su bile mikrovalne i radarske frekvencije. Drugim riječima, Bielek nije dao upotrebljive tehničke informacije.

Rick Anderson možda može baciti malo svjetla na tu temu. On tvrdi da su 4 RF odašiljača podešena da proizvedu rotacijsko polje. To polje pulsira u 10% radnom ciklusu. Umjesto 2 zavojnice, on kaže da su na palubu broda postavljene 4 zavojnice i da su ih pokretala 2 generatora s vrtnjom obrnutom od kazaljki sata. Anderson tvrdi da Teslina zavojnica ima 1300 metara $\Phi 16$ žice. Zbog te ogromne količine, nitko nije mogao privatno izvesti eksperiment. Žica bi bila preskupa i morala bi biti namotana na specijalan način. Drugi

znanstvenici vjeruju da su Nuklearna magnetska rezonancija i Philadelphia eksperiment povezani. Nuklearna magnetska rezonancija također znana i kao Magnetska rezonancija (Magnetic Resonance Imaging), ili MRI.

Bilješke o događajima koji su se dogodili za vrijeme eksperimenta s ratnim brodom američke mornarice u luci u Philadelphii 1943. se čine vrlo sličnim bilješkama o čudnim događajima koje su iskusile neke osobe u Bermudskom trokutu. Posade brodova i piloti aviona koji su putovali kroz Bermudski trokut su izvjestili o čudnim oblacima i magli, kao i o vrtnji njihovih kompasu. Okretanje kompasu ukazuje na prolazak kroz vrlo jako rotacijsko magnetsko polje. Tri teorije o Bermudskom trokutu ukazuju na prisutnost vremensko-prostorne zakrivljenosti u Bermudskom trokutu.

http://www.gravitywarppdrive.com/Bermuda_Triangle_Space-Time_Warps.htm

<http://www.gravitywarppdrive.com/>

Another scientist named Alexander S. Fraser believes that everyone is wrong about the electromagnetic qualities of the experiment. He believes that it was never done with electromagnetism, but with thermal fields. This thermal field could have caused the optical mirage effect which several witnesses reported. Fraser says that Allende had spoken of a "scorch" field, fire, and optical wavering, all of which are products of a thermal field. As for the part about the U.S.S. Eldridge disappearing in front of their very eyes, certain weather conditions have been known in the ocean to cause islands to disappear as well. These weather conditions were taking place the day of the experiment.

Another scientist believes that sonic and ultrasonic waves were used. The sonic waves could have been used to create an "air blanket" around the ship, which is consistent with reports. There were many experiments done in the 1940's with high power ultrasonic waves, indicating a high probability of the Philadelphia Experiment being one of them. Strong sonic fields are known for having bad side effects upon humans, which is also consistent with reports. The green haze, which was presumably around the ship, was caused by "exciting the surrounding sea water with powerful ultrasonics resulting in 'sonoluminescence' and related phenomena" (Anderson). The ultrasonic field would have caused the crew to pass out and make the journey from Philadelphia to Norfolk seem to last only a couple minutes. (glupost)

Nepotrebno je reći, tehnikalije Philadelphia eksperimenta su stvar rasprave među znanstvenicima, i čini se da nitko neće imati neki čvrsti dokaz. Kako kaže Rick Anderson, „Stručnjak za elektroniku zna da, bez DETALJNE, razumljive TEORIJE o svim postavkama, nećemo znati kako podesiti napon i struju, snagu, frekvenciju, oblik vala, širinu pulsa ili radni ciklus. Ako postoji šansa da krug neće raditi, Murphyeve zakon kaže da onda neće.“

DODATNI DETALJI

Nešto o čemu se, izgleda, svi slažu je da se polje prostiralo možda i 100 metara izvan broda. Sve unutar tog kruga bilo je nejasnog oblika i jedini vidljiv oblik je bila paluba USS Eldrigea. Čini se da je polje bilo maglovito zelenkaste boje. Sljedeće oko čega se svi slažu je da USS Eldrige nije bio ispravan nakon eksperimenta i da je postao izvor problema. Zadnje u što svi vjeruju je da su svi članovi posade iskusili onu strašnu stranu eksperimenta. Ali kada netko dublje uroni u tu temu, nema suglasnosti oko specifičnih detalja.

Neki svjedoci, Allende i Bielek recimo, tvrde da se sama materija promijenila i da su ljudi mogli prolaziti kroz fizičke objekte. Nakon što je polje isključeno, neki članovi posade su pronađeni stopljeni s ogradom, neki s palubom. Neki su pronađeni s ogradom koja im prolazi kroz tijela. To je bio strašan prizor. Mornari su, vjeruje se, poludjeli nakon toga. Poslije su u kafiću ispričali sve konobarici i kompletno ju prestrašili. Prema Allendeu, novine su pisale o tome, ali članak nije pronađen. Većina mornara je poludjela, samo neki su sačuvali prisebnost, ali ih je snašlo još gore zlo. Jedan je čovjek večerao sa ženom i djetetom, tada se ustao od stola, prošao kroz zid, i više ga nisu vidjeli. Dvojica drugih su na sličan način nestali bez traga. Jedan mornar je nestao u jeku borbe, na zaprepaštenje svoga protivnika. Sva tri incidenta imaju nekoliko svjedoka.

Najgora posljedica eksperimenta bila je kada su ljudi postali "zamrznuti" ili "zaključani" u ono što se čini da je međuprostor paralelnih vremensko-prostornih dimenzija. Zamrznutost znači postati nevidljiv, nemoćan za kretanje, govor, ili kontakte s drugim ljudima na neko vrijeme. Allende nam je rekao o tim događajima u svom pismu dr. Jessupu. Posada broda nazvala je ovu "zamrznutost" kao "bivanje u paklu" (The Philadelphia Experiment, str. 42). Uobičajena zamrznutost bi trajala od nekoliko minuta do par sati i bila je psihički destruktivna, ali nije uzrokovala ludilo. Čovjek bi se oslobodio "zamrznutosti" samo ako bi drugi članovi posade položili ruke na njega i dali mu snage. Nažalost, u jednom slučaju "polaganja ruku," dva čovjeka koji su polagali ruke su planuli i gorjeli su 18 dana (The Philadelphia Experiment, str. 44). Vatra se

nije mogla zaustaviti, unatoč višestrukim pokušajima da se ugasi plamen. Nepotrebno je reći da je polaganje ruku napušteno od tada. Poslije su ljudi počeli upadati u "duboko zamrzavanje," kada bi bili zamrznuti od nekoliko dana do nekoliko mjeseci. Za sve to vrijeme, pojedinac bi bio potpuno svjestan drugih ljudi, ali nije mogao s njima komunicirati. Čovjeka su mogli vidjeti samo drugi članovi posade. Dovoljno je samo 2 dana u "dubokom zamrzavanju" da čovjek sasvim poludi. Prvo "duboko zamrzavanje" je trajalo 6 mjeseci i popravak je koštao 5 miliona dolara – istraživanje i oprema (The Philadelphia Experiment, str. 43). Čovjek koji je ostao "zaglavljen" 6 mjeseci je potpuno poludio. Carlos Allende je napisao: "Uobičajeno bi zamrznut čovjek poludio, buncao, mrmljao, mahnito trčao, kada bi zamrznutost trajala dovoljno dugo" (The Philadelphia Experiment, str. 42). Rick Anderson je otkrio jedno istraživanje koje tvrdi da je nestanak zamrznutih ljudi *Zeemanov efekt*.

"Zeemaniziranje – Zeemanov efekt je definiran kao dijeljenje atomskih spektralnih linija pod utjecajem jakog magnetskog polja."

Nekolicina preostalih mornara imaju jaki PSI faktor koji se intenzivira strahom od hipnoze. Nažalost, svi su otpušteni iz mornarice kao mentalno neodgovarajući.

ZAKLJUČAK

Philadelphia eksperiment je postao saga o neobičnim pojavama i čudnim podudarnostima. Treba naglasiti da Allende čvrsto vjeruje da je američka mornarica bila potpuno nesvesna posljedica Philadelphia eksperimenta na posadu USS Eldridgea. Allende također navodi: "Vjerujem da će budući eksperimenti prirodno omogućiti kontrolirani transport velike nosivosti ultra-velike brzine, trenutno, do željene destinacije." Potpuno izvješće o eksperimentu je predloženo kongresu, i članovi kongresa su bili ogorčeni, i trenutno su ukinuli projekt. Ipak, Montauk projekt se nastavio, odnosno Phoenix projekt, a vodio ga je dr. John Von Neumann, koji je također vodio i Philadelphia eksperiment. Montauk projekt je bio usmjeren prvenstveno na to, kako um reagira na međudimenzionalna putovanja. To se događalo na Brookhaven nacionalnom laboratoriju. John Von Neumann je pokušao povezati kompjutor s umom, a uspjeh je bio spektakularan. Upotrebom te kompjutorsko-ljudske veze, John Von Neumann je mogao djelovati na tuđi um i, moguće otvoriti prolaz (vortex) natrag u 1943. u Philadelphia eksperiment. Čak je tvrdio da um može stvoriti materiju u bilo kojoj točki u vremenu. Također je tvrdio da je poslao čovjeka s imenom Preston B. Nichols kroz dvije vremenske linije, a to je potvrdio i Duncan Cameron 1985. (Montauk). Cameron je bio uvježban u NSA (National Security Agency), pa je njegovo svjedočenje prihvatljivo. Mnogi vjeruju da se Montauk projekt nastavio do danas, iako su mnoge informacije o tome samo glasine.

Philadelphia eksperiment je važan dio američke povijesti, jer to pokazuje što je vlada spremna učiniti da stekne prednost u ratu.